

не ме пуска тждѣва. И знаешъ ли? — Горещника сниши гласа си, — той не отъ добро забѣгна отъ селото си. И тамъ пакъ тъй — бре пиянство, бре кавги, бре коне, съ конь въ кръчмата е влизалъ. Имаше булка, млада, хубава, — умори я, майка му, старата, и тя не видѣ хаиръ, умрѣ подиръ нея. Свекърва и снаха рѣдко си живуватъ, ама тѣ се имаха, пѣкъ и добра женица бѣше булката.

Горещника замълча, цѣкна съ огнивото си и приятна миризма на праханъ се разнесе наоколо.

— Хмъ... — продължи той и се усмихна — като слушамъ какъ Рафаилица кълне Коста, каточе слушамъ майката на Давида. И тя тъй го кълнѣше, досущъ тъй...

— Кълнѣше го! — прошепна нѣкакъ очудено Миланъ.

— Кълнѣше го и още какъ. И въ кѣщи, и въ черква, и на гробищата при гроба на булката.

Горещника помълча замисленъ и прибави:

— Не знамъ, хора сме, никой не знай какво ще му се случи, единъ Господъ знае какво ни е писано; ама все пакъ да ти кажа ли, Миланчо, майчината клетва е лошо нѣщо, майчината клетва стига!

И той си тръгна, като крачеше широко и се подпираше на голѣмия си кривакъ. Съ него тръгнаха и голѣмитѣ му кучета.